

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Naděždy Řehákové a soudců JUDr. Ivanky Havlíkové a Mgr. Martina Kříže v právní věci **žalobce: PhDr. J. K., Ph. D.**, bytem O., Ch., zast. Mgr. Bohuslavem Novákem, advokátem, se sídlem Sartoriova 26/9, Praha 6, proti **žalované: děkanka Fakulty tělesné výchovy a sportu Univerzity Karlovy v Praze**, se sídlem José Martího 31, Praha 6 – Veleslavín, o žalobě na ochranu proti nečinnosti žalované v řízení o námitkách žalobce ze dne 23. 2. 2015 na průběh habilitačního řízení,

t a k t o :

- I. **Žaloba se zamítá.**
- II. **Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í

I. Žalobní tvrzení

Žalobce se podanou žalobou domáhá ochrany proti nečinnosti žalované, kterou spatřuje v tom, že žalovaná dosud nevydala rozhodnutí o námitkách žalobce ze dne 23. 2. 2015, uplatněné podle § 72 odst. 14 zákona č. 111/1998 Sb., o vysokých školách v platném znění (dále jen zákon o vysokých školách), které žalobce podal na průběh svého habilitačního řízení. V této námitce poukazoval na nečinnost Vědecké rady Univerzity Karlovy, Fakulty tělesné výchovy a sportu (dále jen „Vědecká rada UK FTVS“) ve věci zajištění rovných podmínek v habilitačních a jmenovacích řízeních pro všechny uchazeče, a to s ohledem na průběh habilitačního řízení žalobce a s ohledem na ustanovení článku 7 odst. 2 Statutu UK

FTVS. Žalobce je toho názoru, že žalovaná je pasivně legitimována v této věci vydat rozhodnutí na základě pravomocí dané jí ust. § 72 odst. 14 zákona o vysokých školách. Žalobce si je vědom toho, že na habilitační řízení se nevztahuje správní řád, přesto je toho názoru, že v této věci je nutno přistoupit k přiměřené aplikaci správního řádu jako nejbližší vhodného právního předpisu, neboť přesný postup v této věci není upraven jiným právním předpisem ani vnitřním předpisem vysoké školy či její fakulty.

Žalobce na podporu svých tvrzení o nečinnosti žalované uvádí skutkové okolnosti, z nichž dovozuje svůj nárok na rozhodnutí žalované.

Uvádí, že je v habilitačním řízení od října roku 2010, od této doby proběhl celý proces habilitace, který došel až k habilitační přednášce před Vědeckou radou UK FTVS a ta svým hlasováním rozhodla o zastavení řízení. Protože žalobce byl přesvědčen o procesních vadách řízení, které měly vliv na zastavení řízení, podal dle § 72 odst. 14 zákona o vysokých školách námitky, jimiž se zabýval rektor Univerzity Karlovy v Praze, námitkám žalobce vyhověl a svým rozhodnutím ze dne 17. 6. 2013 zrušil rozhodnutí Vědecké rady UK FTVS ze dne 22. 6. 2011 o ustanovení habilitační komise z důvodu porušení vnitřního předpisu a tím zmatečnosti řízení. Žalobce poukazuje na to, že stejným způsobem byly dne 22. 6. 2011 jmenovány další dvě komise v řízení, která však byla úspěšně ukončena. V této souvislosti žalobce poukazuje na nerovný přístup k jednotlivým uchazečům z důvodu vad habilitačního řízení a na to, že se na tuto skutečnost snažil upozornit nejprve formou podnětu k Vědecké radě UK FTVS a dále dopisem ze dne 1. 1. 2015 požádal i děkanku FTVS UK jako předsedkyni Vědecké rady UK FTVS o informaci, jaké usnesení v této věci přijala. Následně byla vedena korespondence s děkankou i se zmocněncem děkanky ohledně podnětu žalobce a toho, že se Vědecká rada UK FTVS musí věcí zabývat, neboť to zcela jednoznačně uvedl rektor Univerzity Karlovy ve svém rozhodnutí ze 17. 6. 2013.

Protože podnět žalobce nebyl řešen, žalobce podal dne 23. 2. 2015 námitky na průběh svého habilitačního řízení, na které žalovaná reagovala pouze neformálním přípisem ze dne 23. 3. 2015, v němž sdělila, že se námitkami žalobce nebude zabývat a tyto námitky byly odloženy ad acta, aniž by se žalovaná jakkoliv vypořádala s argumentací žalobce. Žalobce následně na tento neformální přípis reagoval vyjádřením ze dne 30. 3. 2015, v němž se dožadoval vydání rozhodnutí o námitkách a následně přípisem ze dne 4. 5. 2015 zaslal žalované předžalobní upomínku. Na tato podání obdržel žalobce stanovisko rektora ze dne 30. 4. 2015, vyhotovené z pověření prorektorem pro akademické kvalifikace, z jehož textu vyplývá, že rektor má obdobný názor na podání žalobce jako žalovaná. Žalovaný tímto dopisem rektora také dokládá skutečnost, že ani tento nadřízený orgán nezjednal nápravu a ani se o to nepokusil.

Žalobce má za to, že vyčerpal veškeré možnosti, které mu poskytuje zákon, řešení námitek předcházela i vstřícná korespondence, a proto se v tomto směru žalobce domáhá ochrany svých práv soudní cestou.

Žalobce má za to, že:

- žalovaná je pasivně legitimována v této věci vydat rozhodnutí podle § 72 odst. 14 zákona o vysokých školách,
- v této věci je nutné postupovat přiměřeně podle ustanovení správního řádu jako nejbližší vhodného právního předpisu,
- žalovaná je v této věci správním orgánem,

- žalovaná měla vydat rozhodnutí a nikoliv situaci řešit neformálním dopisem. Tento názor opírá žalobce o ustálenou judikaturu Nejvyššího správního soudu, např. sp. zn. 3Ans 38/2010. Žalovaná se nevypořádala s námitkami žalobce, ačkoliv námitky byly formulovány především jako námitky vůči zatížení habilitačního řízení žalobce prostřednictvím nečinnosti Vědecké rady UK FTVS. Námitky jsou přípustné, jelikož se dotýkají i jeho řízení, které je zatíženo vadou, jelikož probíhá podle jiných pravidel než u jiných uchazečů.

Z uvedených důvodů se žalobce domáhá vydání rozsudku, jímž by soud rozhodl, že žalovaná je povinna rozhodnout o námitkách žalobce ze dne 23. 2. 2015 ve lhůtě do 15 dnů ode dne právní moci rozsudku a je povinna zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení.

II. Vyjádření žalované

Žalovaná ve svém vyjádření poukazuje na to, že žalobce nesprávně vykládá vysokoškolský zákon. Uvádí, že tento zákon neumožňuje děkanovi fakulty vydávat rozhodnutí o námitkách, má toliko pravomoc námitkám konáním vyhovět nebo předmětné námitky předat k rozhodnutí rektorovi, který námitkám vyhoví či je odmítne. Vysokoškolský zákon nedává děkanovi žádnou pravomoc vydávat rozhodnutí o námitkách, ale toliko je předat k rozhodnutí rektorovi. Přitom vysokoškolský zákon rovněž neumožňuje rektorovi např. takové rozhodnutí zrušit či změnit, popř. potvrdit. Proti takovému rozhodnutí vysokoškolský zákon nestanoví žádné opravné prostředky, proto nemá oporu v zákoně, že pro ustanovení § 72 odst. 4 zákona o vysokých školách lze aplikovat jakékoliv ustanovení správního řádu. Žalovaná se domnívá, že jediná možná varianta žaloby na nečinnost by mohla být toliko v okamžiku, kdy by žalovaná nepředala námitky k rozhodnutí rektorovi. To však žalovaná jako svou povinnost splnila a předala námitky k vyřízení rektorovi, což je zřejmé z dopisu prorektora Univerzity Karlovy v Praze ze dne 30. 4. 2015. Postup rektora pak již není v kompetenci žalované a žalovaná nemůže ovlivnit, zda rektor vydá rozhodnutí v souladu s citovaným ustanovením vysokoškolského zákona, či zda věc vyřídí jiným způsobem.

Dle názoru žalované žalobcem zmiňovaný judikát Nejvyššího správního soudu je mimoběžný a nepřiléhavý, jelikož se vztahuje na situaci, kdy zákon stanovuje povinnost či umožňuje správnímu orgánu rozhodnutí.

Nad rámec uvedeného žalovaná poukazuje na to, že podání žalobce trpělo takovými nedostatky, že jej nelze považovat za námitky proti postupu v jeho habilitačním řízení. Z obsahu jeho podání vyplývá, že se jedná o jakousi stížnost nebo námitky proti habilitačnímu či jmenovacímu řízení třetích osob. Žalobce se snaží uměle propojit jeho habilitační řízení s habilitačním řízením třetích osob, což je irelevantní a nesmyslné. Habilitační řízení žalobce se dotýká toliko jeho práv a povinností, nikoliv práv třetích osob. V habilitačním řízení žalobce nemůže být rozhodováno o právech jiných osob, toliko o právech uchazeče, neboť jediné ten může ve smyslu § 72 odst. 14 zákona o vysokých školách podat námitky. Uvádí, že žalobcem namítaná zmatečnost habilitačního řízení Dr. O. a Doc. K. je toliko domněnkou žalobce. Zmíněné rozhodnutí rektora se týká žalobce, je však individuálním správním aktem, který nemá normotvorbu, jež by se vztahovala na jiný okruh adresátů, proto závěry ohledně

platnosti či zmatečnosti rozhodnutí orgánů v rámci jiných habilitačních řízení se žalobce netýkají. Žalobce není aktivně legitimován k žádným úkonům směrem k těmto řízením. Proto bylo podání žalobce posouzeno jako podnět, který byl následně odložen.

Z uvedených důvodů žalovaná navrhuje, aby soud podanou žalobu, jako nedůvodnou, zamítl.

III. Replika žalobce

Žalobce ve své replice k vyjádření žalované považuje postup žalované, která nejprve odložila námitky žalobce ad acta a teprve k nesouhlasu žalobce s tímto postupem zareagovala a předala věc rektorátu UK, za neoprávněný. Uvádí, že žalovaná nikdy žalobci nesdělila, že danou věc postoupila rektorovi UK k rozhodnutí. Toto lze dovozovat pouze zprostředkovaně až z neformálního přípisu prorektora UK, který ve svém přípise konstatoval, že věc prostudoval, přičemž zde není žádná zmínka o tom, že by žalovaná celý spisový materiál ve věci předložila tak, aby rektor mohl rozhodnout. Prorektor reagoval neformálním přípisem, nikoliv rozhodnutím tak, jak mu to ukládá zákon. Žalobce s ohledem na jiná rozhodnutí rektora o námitkách, která příkládá, legitimně očekával, že žalovaná vydá rozhodnutí, a to i v případě, že nesouhlasí s obsahem podaných námitek. Právě skutečnost, že námitky zamítá, musí být součástí odůvodnění rozhodnutí. V tomto řízení o žalobě proti nečinnosti nepovažuje za relevantní vyjádření žalované k meritorním otázkám celého sporu, nemá být řešena situace, zda jsou podané námitky přípustné, ale žalovaná měla vydat rozhodnutí a v něm vyjádřit, z jakého důvodu námitky zamítá a postupuje odvolacímu orgánu k rozhodnutí. Neobstojí konstrukce žalované, že jí zákon o vysokých školách neukládá povinnost vydat rozhodnutí, jelikož sám rektor UK v těchto případech rozhodnutí vydává a tudíž analogicky musí i prvostupňový orgán rozhodnutí vydat.

Dle žalobce není správná ani domněnka žalované, že se rozhodnutí rektora v individuální právní věci nemůže aplikovat na další habilitační řízení, neboť habilitační řízení v konkrétním oboru se koná na základě akreditace, a tedy minimálně v rámci jednoho akreditačního období, tj. v průběhu vydání akreditace s označením délky její platnosti je nutné, aby byly zachovány jednotné standardy a podmínky pro jednotlivé uchazeče.

Žalobce proto v replice setrvává na tom, že do dnešního dne nebylo žádné rozhodnutí vydáno, ačkoli samotná žalovaná, jakož i Univerzita Karlova v obdobných věcech rozhodnutí vydává.

Žalobce k podané replice žalobce připojil rozhodnutí rektora Univerzity Karlovy ze dne 6. 9. 2013 a ze dne 25. 8. 2014, týkajících se rozhodování o námitkách v habilitačním řízení jiných uchazečů a rovněž rozhodnutí ze dne 17. 6. 2013 o námitkách žalobce v jeho habilitačním řízení.

IV. Jednání před soudem

Zástupce žalobce poukazuje na pochybení v tom, že žalovaná žádným způsobem nevyrozuměla žalobce o tom, že s námitkami nesouhlasí, nerozhodla o tom, že je neuznává,

zamítá a že postupuje spis rektorovi, tzn. žalobce nemá v ruce žádný dokument, který by ho opravňoval se domnívat, že námitky byly postoupeny k vyřízení na rektorát.

Žalobce sám při ústním jednání vyjádřil názor, že jestliže ustanovení vysokoškolského zákona ukládá v rámci nějakého řízení možnost rozhodnutí druhostupňovému orgánu, tak toto rozhodnutí by měl vydat i prvostupňový orgán. Nějakou formou by rozhodování žalované mělo být provedeno, nikoliv neformálním přípisem. Jestliže děkanka námitkám nevyhoví, postupuje tyto rektorovi a uchazeč se má o tomto postupu dozvědět. Další věcí je samotné meritorní posouzení věci, tj. nerovný přístup k habilitantům, neboť statut jako zakládající listina univerzity, potažmo vysoké školy přímo určuje to, že v momentě, kdy se nějaký orgán vysoké školy dozví, že některé rozhodnutí bylo vydáno v rozporu se zákonem, učiní veškerá dostupná opatření třeba k nápravě. V prvotním rozhodnutí o pokračování v habilitačním řízení žalobce rektor jasně deklaroval, že byl porušen vnitřní předpis fakulty, potažmo univerzity. Proto orgán, který rozhodnutí vydal, musí také zjednat nápravu. Předsedou tohoto orgánu je děkanka FTVS a přes mnohé urgencye tato náprava zjednána nebyla. Žalobce uvedl, že jeho habilitační řízení trvá už více jak 5 let a je zatíženo vadou v rámci stanovení habilitační komise.

Zástupce žalované trval na tom, že pro rozhodnutí žalované v dané věci není sebemenší opora v zákoně. Děkan fakulty může toliko námitkám vyhovět či je předat rektorovi k rozhodnutí. Habilitační řízení je řízení svého druhu, které skutečně nepodléhá obecným správním předpisům a žalovaná konala v souladu se zákonem. Když námitkám nevyhověla, předala je rektorovi k rozhodnutí. Jak rektor s námitkami naložil, již není věcí žalované. Žalovaný by pochopil, pokud by žaloba směřovala proti rektorátu, ale zákon nestanoví, aby děkanka fakulty vydávala jakékoliv rozhodnutí. Zástupce žalovaného doplnil, že v současné době je habilitační řízení zastaveno, do té doby habilitační řízení běželo a bylo zastaveno až k datu habilitační přednášky žalobce, která byla neúspěšná. Žalovaná se domnívá, že ve věci není pasivně legitimována.

K námitce, že žalobce nebyl o postoupení námitek rektorovi vyrozuměn, zástupce žalované poukazuje opětovně na ust. § 72 zákona o vysokých školách, který takovou povinnost žalované neukládá. Ukládá toliko možnost vyhovět námitkám či je předat k rozhodnutí rektorovi. Nelze si představit, jaké rozhodnutí by měla žalovaná dle žalobce vydat, pravděpodobně rozhodnutí o předložení námitek rektorovi. To je rozhodnutí pro rozhodnutí. Proto není dán ani smysl podané žaloby, protože pokud rektor skutečně ty námitky obdržel, bylo na něm, aby vydal konečné rozhodnutí.

V. Posouzení věci Městským soudem

Soud se před vlastním posouzením postupu žalované zabýval tím, zda jsou splněny procesní podmínky pro projednání žaloby, jestliže se žalovaná obhájí tím, že předmětné habilitační řízení se netýkalo žalobce a žalobce tak nemá aktivní legitimaci k podání žaloby.

Soudní řád správní podmiňuje přístup k soudní ochraně ve správním soudnictví za splnění předpokladu tvrzení, že ten, kdo podává žalobu, byl zkrácen na svých právech. Takové tvrzení musí splňovat materiální kritérium, spočívající v tom, že ať je vztah žalobce k předmětnému řízení jakýkoliv, cítí se být zkrácen na svých právech. Dle judikatury Nejvyššího správního soudu (srov. rozsudek 1 Ans 5/2008) *není z povahy věci vyloučeno, aby žalobce tvrdil zkrácení na svých právech v důsledku toho, že nebylo vydáno rozhodnutí v řízení, jehož nebyl účastníkem neboť, zda takové rozhodnutí skutečně mohlo zasáhnout do jeho práv, jejíž věci meritorního zkoumání žaloby. Zpravidla totiž není na první pohled*

patrné, že by žalobcova práva dotčena být nemohla....[srov. k tomu § 46 odst. 1 písm. c) s. ř. s., který upravuje odmítnutí návrhu pro případ, že byl podán osobou k tomu zjevně neoprávněnou]. Při pochybnostech tohoto charakteru, dotýkajících se aktivní žalobní legitimace žalobce, by tedy závěr o tom, že rozhodnutí, jehož vydání je požadováno, nemohlo zasáhnout žalobcova práva, by měl být vysloven rozsudkem.

Ve smyslu uvedené judikatury, která míří rovněž na případy aktivní legitimace v řízení o žalobě na ochranu proti nečinnosti, proto soud nejprve posuzoval postavení žalobce v habilitačním řízení a potažmo v řízení o podané žalobě i s ohledem na argumentaci žalované, že předmětné námitky žalobce nesměřovaly do habilitačního řízení ve věci žalobce, ale nepřipustně do habilitačních řízení jiných uchazečů. Pokud by totiž z námitek žalobce bylo zjevné, že tyto směřují do jiných řízení, v němž nemohou být žalobcova práva jakkoliv dotčena a jeho tvrzení o zkrácení na právech nemá materiální podklad, splňoval by žalobce v řízení před soudem postavení osoby zjevně neoprávněné k podání žaloby a v takovém případě by soud usnesením podanou žalobu dle § 46 odst. 1 písm. c) s. ř. s. odmítl. Soud však z předmětu řízení – z podaných námitek žalobce ze dne 23. 2. 2015 neshledal, že by se žalobce nacházel v postavení osoby zjevně neoprávněné k podání žaloby, protože z předmětných námitek jednoznačně a bez pochybností nevyplývá, že by žalobce tyto námitky směřoval do pochybení v habilitačním řízení toliko jiných osob a ani z jeho námitek není ve smyslu uvedené judikatury „na první pohled patrné,“ že jde o habilitační řízení, které se vůbec netýká osoby žalobce.

Předmětné námitky jsou označeny jako „námitka podle zákona č. 113/1998 Sb. § 72 odst. 14 na průběh habilitačního řízení PhDr. J. K. Ph.D., týkající se nečinnosti Vědecké rady UK FTVS ve směru zajištění rovných podmínek v habilitačních a jmenovacích řízeních pro všechny uchazeče.“ Z obsahu námitek je patrné, že žalobce vytýká pochybení při ustanovení habilitační komise a toto pochybení dává do souvislosti s rozhodnutím Vědecké rady UK FTVS ze dne 17. 6. 2013, jímž bylo zrušeno rozhodnutí o zastavení habilitace žalobce ze dne 22. 6. 2011. V souvislosti s tím pak jen poukazuje na to, že i ostatní dvě komise ve věci dvou jiných uchazečů byly stanoveny stejným způsobem.

Z obsahu námitek proto není zcela zjevné a na první pohled patrné, že by se námitky žalobce týkaly výlučně jiných osob než žalobce, zvláště, jestliže žalobce poukazuje na své, v důsledku rozhodnutí rektora ze dne 17. 6. 2013 dosud neukončené habilitační řízení a poukazuje na pochybení, které se tak může týkat i jeho práv v tomto řízení.

Městský soud v Praze proto neshledal důvody pro odmítnutí žaloby, které by spočívaly ve zjevné neoprávněnosti žalobce podat žalobu a přistoupil k projednání podle smyslu § 79 a násl. zákona č. 150/2002 Sb. soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“).

Žaloba není důvodná.

Podle § 79 odst. 1, věty první zákona č. 150/2002 Sb. soudního řádu správního (s.ř.s.) ten, kdo bezvýsledně vyčerpal prostředky, které procesní předpis platný pro řízení správního orgánu stanoví k jeho ochraně proti nečinnosti správního orgánu, může se žalobou domáhat, aby soud uložil správnímu orgánu povinnost vydat rozhodnutí ve věci samé nebo osvědčení.

Podle § 79 odst. 2 s.ř.s. žalovaným je správní orgán, který podle žalobního tvrzení má povinnost vydat rozhodnutí nebo osvědčení.

Podle § 81 odst. 2 s.ř.s. je-li návrh důvodný, soud uloží rozsudkem správnímu orgánu povinnost vydat rozhodnutí nebo osvědčení a stanoví k tomu přiměřenou lhůtu, ne však delší, než kterou určuje zvláštní zákon.

Z uvedené právní úpravy vyplývá, že žalobce se s úspěchem může domáhat ochrany proti nečinnosti za splnění podmínek ust. § 79 a násl. s.ř.s. Soudní ochrana proti nečinnosti podle uvedené právní úpravy spočívá v tom, že soud uloží správnímu orgánu vydat rozhodnutí *ve věci samé* nebo osvědčení. Rozhodnutím, které má správní orgán vydat, se rozumí *úkon správního orgánu, jímž se zakládají, mění, ruší nebo závazně určují práva osoby v konkrétním případě, tzn., že ochrana proti nečinnosti musí směřovat k vydání individuálního správního aktu*. Správní orgán je nečinný ve smyslu uvedené ochrany dané soudním řádem správním, pokud *nekoná ve své meritorní rozhodovací činnosti*, přestože mu toto zákon ukládá, tedy *pokud zákon stanoví jeho pravomoc a účinnost vydat určité rozhodnutí v konkrétní věci* a správní orgán toto nečiní. To znamená, že důvodnost podané žaloby bylo na místě posoudit z pohledu, zda oporu v zákoně má povinnost děkanky vydat rozhodnutí *ve věci, tj. meritorní rozhodnutí o právech žalobce*.

Zásadní skutečností pro posouzení rozhodovací pravomoci děkanky FTVS UK je charakter a režim habilitačního řízení podle zákona o vysokých školách.

Podle § 72 odst. 1 zákona o vysokých školách v habilitačním řízení se ověřuje vědecká nebo umělecká kvalifikace uchazeče, a to zejména na základě habilitační práce a její obhajoby a dalších vědeckých, odborných nebo uměleckých prací, a jeho pedagogická způsobilost na základě hodnocení habilitační přednášky a předcházející pedagogické praxe.

Podle ustanovení § 72 odst. 2 a 4 zákona o vysokých školách habilitační řízení se zahajuje na návrh uchazeče, který se podává děkanovi fakulty.

Ustanovení § 72 odst. 5 – 9 zákona o vysokých školách pak stanoví průběh habilitačního řízení, které vyústí v tajné hlasování vědecké rady, která se usnází na *návrhu*, zda má být uchazeč jmenován docentem.

Podle § 72 odst. 11 zákona o vysokých školách návrh na jmenování docentem postoupí vědecká rada rektorovi. Nesouhlasí-li rektor s návrhem, předloží jej se svým odůvodněním vědecké radě vysoké školy, která jej projedná a tajným hlasováním se usnází, zda uchazeč má být jmenován docentem. Nezíská-li návrh na jmenování většinu hlasů všech členů vědecké rady, platí, že se řízení zastavuje. V opačném případě rektor docenta jmenuje.

Podle § 72 odst. 14 zákona o vysokých školách proti postupu při habilitačním řízení může uchazeč podat námitky. Nevyhoví-li námitkám děkan, předá je k rozhodnutí rektorovi; rozhodnutí rektora je konečné.

Soud vycházel z judikatury správních soudů (rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 7 As 66/2010 – 119 a Krajského soudu v Brně č. j. 30 A 73/2012-73), byť v těchto případech šlo o rozhodování rektora o jmenování děkanem a o rozhodování rektora o jmenování docentem, avšak společným pro tato řízení, včetně věci žalobce, je náhled soudů na povahu práv uchazečů v těchto řízeních a na charakter procesu, jímž uchazeči procházejí.

Nejvyšší správní soud ve zmíněném rozsudku konstatoval, že „je věcí zákonodárce, jakým způsobem a do jaké míry kogentně upraví vztahy mezi různými orgány vysoké školy, jakož i míru vnitřní autonomie vysokých škol „... a, že „*habilitační řízení a řízení ke jmenování profesorem nelze v žádném případě považovat za jakési soukromé řízení jen proto, že do něho uchazeč vstupuje dobrovolně a že i v případě, pokud by v něm neuspěl, mu nic nebrání i nadále vědecky bádát. Obě řízení jsou totiž svého druhu autorizačními řízeními prováděnými k tomu zákonem pověřenými subjekty (vysokými školami disponujícími příslušnou akreditací) a v případě řízení ke jmenování profesorem též v určité míře ministrem školství a především prezidentem republiky rozhodujícím jako správní orgán na základě zmocnění daného mu k tomu zákonem v souladu s čl. 63 odst. 2 a odst. 3 Ústavy... Pro*

uvedená řízení platí, že ti, kdo jimi úspěšně projdou, získají v rámci akademického a vědeckého prostředí (a to nikoli jen v rámci vysoké školy či fakulty, na nichž aktuálně vykonávají svoji pedagogickou či vědeckou činnost, nýbrž potenciálně na všech vysokých školách řídících se zákonem o vysokých školách) privilegované postavení umožňující jim se v podstatně významnější míře než jiné osoby podílet na rozhodovacích procesech při výkonu veřejné správy. Např. pouze docenti či profesori mají právo bez toho, aby k tomu museli být individuálně schváleni vědeckou radou příslušné vysoké školy či fakulty, zkoušet při státní zkoušce (viz § 53 odst. 2 zákona o vysokých školách).

Správní soudy také judikovaly, že *habilitace má jako profesní kvalifikace určitý přesah a osoba, která je jmenovaná docentem nebo profesorem zjevně získává v akademickém prostředí určité privilegované postavení - vedle zmíněného práva zkoušet (bez dalšího) při státní zkoušce či výlučného profesorského práva předsedat habilitačním a profesorským komisím dáno např. i tím, že podle § 70 odst. 4 zákona o vysokých školách pouze profesor nebo docent, který je akademickým pracovníkem příslušné vysoké školy, může působit jako garant z hlediska kvality a rozvoje určitého studijního programu uskutečňovaného vysokou školou, jehož určení je podmínkou pro akreditaci takového studijního programu ze strany Ministerstva školství, mládeže a tělovýchovy [§ 79 odst. 1 písm. c) ve spojení s odst. 5 písm. b) zákona o vysokých školách].*

Uvedené znamená, že habilitační řízení ve věci jmenování žalobce docentem je způsobilé zasáhnout do veřejných subjektivních práv žalobce a rozhodování v habilitačním řízení se děje v oblasti veřejné správy na úseku vysokého školství.

Městský soud v Praze je shodně s již judikovaným názorem Krajského soudu v Brně rovněž toho názoru, že nic na tom nemění ani skutečnost, že zákon o vysokých školách upravuje jak samosprávu, tak i veřejnou správu na úseku vysokého školství, přičemž podle jeho § 6 odst. 1 písm. h) patří habilitační řízení (i řízení ke jmenování docentem) do samosprávné působnosti veřejné vysoké školy. Pořád totiž platí, že oprávnění vysoké školy nebo její součásti konat habilitační řízení v daném oboru podléhá akreditaci, o jejímž udělení rozhoduje Ministerstvo školství, mládeže a tělovýchovy v návaznosti na stanovisko Akreditační komise (§ 82 zákona o vysokých školách). V opačném případě, pokud akreditace udělena není, nelze habilitační řízení vůbec konat. Touto formou tedy státní správa zabezpečuje realizaci jednoho z základních úkolů veřejné správy v oblasti vysokého školství, kterým je získání odpovídající profesní kvalifikace, včetně jejího ověření. Ostatně právě prověření vědecké nebo umělecké kvalifikace uchazeče a jeho pedagogické způsobilosti je předmětem habilitačního řízení, které se zahajuje na návrh uchazeče. Ten se v případě uchazeče o jmenování docentem podává děkanovi fakulty a habilitační řízení se vede až do konečného (meritorního) rozhodnutí o návrhu.

S uvedeným souvisí otázka, jaké rozhodnutí je ve věci návrhu uchazeče o jmenování docentem v proceduře habilitace konečným (meritorním) rozhodnutím, tedy i otázka, kdo, resp. jaký orgán byl v dané věci povinen vydat konečné (meritorní) rozhodnutí, s nímž, jak bylo již výše uvedeno, jediné může být spojena ochrana proti nečinnosti.

Zákon o vysokých školách pojímá rozhodování o návrhu uchazeče tak, že po habilitační proceduře dle § 72 odst. 5-9 se vědecká rada usnáší na návrhu, zda má být uchazeč jmenován docentem. Tento návrh předkládá rektorovi univerzity, který dle § 72 odst. 11 zákona o vysokých školách návrh prověřuje, a buď souhlasí s návrhem a docenta jmenuje nebo s nesouhlasem vrací návrh vědecké radě, která se o návrhu usnáší většinou hlasů. Pokud

návrh nezíská většinu hlasů členů vědecké rady, habilitační řízení zastaví, v opačném případě, získá-li návrh většinu hlasů, rektor aprobuje návrh a docenta jmenuje.

Výsledkem uvedeného procesu rozhodování je konečné (meritorní) rozhodnutí o návrhu uchazeče, za které je třeba považovat buď rozhodnutí vědecké rady o zastavení řízení (nezíská-li návrh většinovou podporu) nebo rozhodnutí rektora o jmenování uchazeče docentem. Pravomocí vydat rozhodnutí ve věci je tedy nadána vědecká rada nebo rektor.

Uvedené alternativy rozhodování jsou konečnými (meritorními) rozhodnutími ve věci.

Uchazeč se proti rozhodnutí vědecké rady nebo rektora, ale i proti jinému postupu v habilitačním řízení může bránit toliko podáním námitek dle § 72 odst. 14 cit. zákona, které jsou v tomto ustanovení užity jako prostředek k hájení práv uchazeče.

Z uvedeného vyplývá, že soudní ochrana proti nečinnosti správního orgánu může být uchazeči a jeho návrhu v habilitačním řízení poskytnuta toliko v případě, kdy v řízení není činný orgán, jehož povinností je rozhodnout ve věci (zde o návrhu na jmenování žalobce docentem), a proto žalobou na ochranu proti nečinnosti může být úspěšně nárokováno toliko rozhodnutí vědecké rady nebo rektora, tj. toho orgánu, který je ze zákona nadán pravomocí ve věci rozhodnout, nikoliv orgánu (zde děkanky FTVS), který jiným způsobem v habilitačním řízení působí a koná.

V souzené věci tedy nemůže být soudní ochrana proti nečinnosti žalobci poskytnuta proto, že žalobce podal námitky pouze proti určitému dílčímu postupu v habilitačním řízení – ustanovení habilitační komise, který je pouze procedurálním krokem vedoucím ke konečnému rozhodnutí o návrhu na jmenování. Námitky nepodal proti rozhodnutí o návrhu vědecké rady ani proti rozhodnutí rektora, neboť habilitační řízení žalobce nebylo z důvodu předchozího rozhodnutí rektora ze dne 17. 6. 2013 ukončeno. Řízení o námitkách žalobce proti ustanovení habilitační komise proto nejsou relevantními námitkami, jimž může být ochrana soudem poskytnuta, nýbrž jsou námitkami proti způsobu procedury (ustanovení habilitační komise), které lze připodobnit např. námitkám podjatosti v klasickém správním řízení, o nichž je sice správní orgán povinen rozhodnout, nejde však o rozhodnutí meritorní, jímž se řízení končí. Z povahy soudní ochrany proti nečinnosti správního orgánu by žalobce mohl být úspěšný jedině v případě námitek, jimiž by brojil proti nečinnosti vědecké rady nebo rektora, tj., kdy by se marně domáhal vydání usnesení vědecké rady nebo rozhodnutí rektora ve věci jmenování žalobce docentem. O takovou situaci v dle uplatněných námitek a dle jejich obsahu nešlo, žalobce se domáhal nápravy při ustanovování habilitační komise, které je předpokladem pro vedení habilitačního řízení a své námitky podal dle § 72 odst. 14 zákona o vysokých školách proti postupu v habilitačním řízení k děkance FTVS.

Kromě uvedeného soud považuje také důležité, že bez ohledu na charakter námitek proti postupu v habilitačním řízení, tj. zda tyto námitky směřují do konečného rozhodnutí nebo do procedurálních úkonů, zákon o vysokých školách nestanoví povinnost děkana rozhodovat o námitkách formou rozhodnutí s obligatorními náležitostmi takového rozhodnutí. Postup děkana je dán specifikem habilitačního řízení, zahrnujícím specifickou interakci mezi vědeckou radou, děkanem a rektorem. Proti postupu v habilitačním řízení může uchazeč podat námitky s tím, že nevyhoví-li děkan námitkám, pouze je předá k rozhodnutí rektorovi. O předání námitek rektorovi se nevyhotovuje žádné rozhodnutí, a to ani rozhodnutí o postoupení věci, neboť nejde o postoupení věci. Děkan činí určitou úvahu o oprávněnosti námitek, tato úvaha mu přísluší, k rozhodnutí však předává věc orgánu s rozhodovací

pravomocí, jímž je rektor. Neobstojí argumentace žalobce o nezbytné dvojinstančnosti řízení, vyplývající z úvahy, že je-li rektor nadán rozhodovací pravomocí, přísluší taková pravomoc i děkanovi jako orgánu 1. stupně. Žalobcova argumentace nenalézá ani podporu v odkazu žalobce na subsidiární použití správního řádu.

Zákon o vysokých školách nepřipouští proti postupům a rozhodnutím v habilitačním řízení rozhodnutí opravný prostředek a současně v ust. § 72 odst. 13 výslovně upravuje, že na habilitační řízení se nevztahují obecné předpisy o správním řízení.

Subsidiární použitelnost správního řádu (zákona č. 500/2004 Sb.) je proto vyloučena, avšak vzhledem k tomu, že orgány vysoké školy mají ve smyslu veřejné správy na úseku vysokého školství postavení orgánu veřejné správy, použijí se na habilitační řízení základní zásady činnosti správních orgánů, které se uplatňují při výkonu veřejné správy vždy, a to i v těch případech, kdy zvláštní zákon stanoví, že se správní řád nepoužije, ale sám neobsahuje takovou právní úpravu, která by těmto zásadám z obsahového hlediska odpovídala (§ 177 odst. 1 správního řádu). Soud proto přisvědčuje žalobci v jeho názoru, že i v případě habilitačního řízení lze aplikovat některá ustanovení správního řádu, avšak toliko v obecné rovině zásad, mezi které nenáleží zásada dvojinstančnosti řízení, neboť nejde o zásadu zakotvenou v ústavním pořádku a nadto výlučka dvojinstančnosti je připuštěna v řadě předpisů správního práva, např. v řízení podle zákona č. 231/2002 Sb. vydává Rada pro rozhlasové a televizní vysílání konečné rozhodnutí v jednom stupni řízení, v řízení dle § 169 správního řádu není v některých sporech z veřejnoprávních smluv přípustný rozklad apod.

Podle ust. § 81 odst. 1 správního řádu je možné podat proti správnímu orgánu odvolání, pokud zákon nestanoví jinak. Nemožnost podat odvolání tedy musí plynout přímo za zákona, příp. by tato výlučka musela být dána pouze implicitně povahou dané věci; k tomu srov. zejm. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 5. 2011, č. j. 2 As 37/2011 – 81,

Zákon o vysokých školách neupravuje kompetenci odvolacího orgánu, taková kompetence je popřena ustanovením § 72 odst. 13 zákona o vysokých školách vyloučením obecných předpisů o správním řízení, a to na rozdíl od jiných případů podléhajících § 105 zákona o vysokých školách, podle kterého: „*nestanoví-li tento zákon jinak, postupuje se v řízení ve věcech upravených tímto zákonem podle obecných předpisů o správním řízení*“. Správní soudy již judikovaly, že existence opravného prostředku není navíc odvoditelná ani z obecných zákonných ustanovení, zasazených do celkového konceptu fungování veřejné správy, neboť nejde o imperativ, který by musel být splněn ve všech typech správního řízení, včetně habilitačního. Jedná o řízení, které je samo o sobě dosti specifické a zahrnující i určitý instanční postup či vztah mezi vědeckou radou, děkanem a rektorem.

Nejvyšší správní soud ve výše cit. rozsudku vyslovil, že skutečnost, že se ve věcech týkajících institucionálního rámce činnosti vysoké školy jako samosprávné veřejnoprávní korporace jedná o rozhodnutí v oblasti veřejné správy, ještě neznamená, že v této věci (a případně jiných věcech, v nichž orgány vysoké školy či její součásti v oblasti veřejné správy rozhodují), musí jít o dvojinstanční řízení. Žalované nesvědčí rozhodovací pravomoc v požadovaném směru, neboť není ze zákona nadána kompetencí rozhodovat o námitkách uchazeče v habilitačním řízení. Nedostatek rozhodovací pravomoci způsobuje nedostatek pasivní legitimace žalované v tomto řízení. Nedostatek pasivní legitimace žalované je rovněž důvodem pro zamítnutí žaloby

VI. Závěr

Na základě shora uvedených skutečností Městský soud v Praze dospěl k závěru, že se žalobce domáhal soudní ochrany proti nečinnosti neoprávněně, neboť se domáhal vydání rozhodnutí ve věci námitek proti ustanovení habilitační komise, tedy rozhodnutí, které není v habilitačním řízení rozhodnutím ve věci a žalobu nedůvodně směřoval, podal proti orgánu, který nemá působnost ani pravomoc vydat požadované rozhodnutí.

Z uvedených důvodů Městský soud v Praze podanou žalobu podle § 78 odst. 7 s. ř. s. jako nedůvodnou zamítl.

Výrok o nákladech řízení se opírá o ustanovení § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce neměl ve věci úspěch, proto mu soud nepřiznal náhradu nákladů řízení a žalovanému v souvislosti s řízením u soudu žádné náklady řízení nevznikly.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud. Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Praze dne 13. ledna 2016

JUDr. Naděžda Řeháková, v. r.
předsedkyně senátu

Za správnost vyhotovení:
Veronika Brunhoferová